



ВАГНЕРОВА ЦРКВА

ЛОВЦИ НА СНЕГУ

Њо Бројелу

Враћамо се из лова заједно
са нашим псима. Гладни смо и
уморни и хладно нам је, као и њима.
Али село је ту, одмах у долини,
чекају нас наше жене и деца,
зложене ватре. Ништа не доносимо,
лисицу једну, као бедну накнаду,
био је то пут у празно, шипчење
кроз снег, узалудно, шта ћемо рећи?
Није нам био дан, или није био
дан уопште, него све време ледени
сутон, покривена земља без краја
и игде икога. Понеки траг у снегу,
животиња које су се на време
склонили. Хладан ветар у лице,
лице оскудице, хладно иње
по иглицама, тескобе.
Ишли смо, вратили се
прохођени.

АНЂЕО ИЗ ПЕНЦИНГА

Није било могуће доћи до тамо,
парк у брду, на брду оно што смо
тражили, али једино смо успели да
узалудно кружимо око читавог
комплекса. На Гугловим мапама нема
тих улица, знамо да је ту а не можемо
да приђемо. Недоступно, као истина,
правда, Бог, љубав, кад ево анђела,
док се по ко зна који пут
окрећемо, зауставља се, маше,
обраћа се на нашем језику, пита
шта треба, и седа у свој ауто, каже
да га пратимо и после петнаестак
минута стижемо на улаз у парк,
одакле је црква напокон
близу нас. Даје нам и тикет
за паркинг, након чега се накратко
задржи, одавно је ту, и онда се
љубазно поздрави и оде.

У повратку, облаци, почиње ветар,
бирамо сто у башти, киша ће за два
минута, набацује конобар, за два
минута улазимо унутра и седамо
за тешки сто у тешке столице
какве овде воле, какве волим и ја,
до отворених врата, једемо и гледамо
кишу како пада.

*Да није било оној човека, не бисмо
видели Вајнера, каже неко, док уживамо
на сувом и сигурном, у мирисима домаће
кухиње, окружени дрвеним ентеријером,
гласовима других гостију, мештана. И изгледа
нам да се свет накратко осмехује, да ипак, ипак,
накратко опет постоји.*

ВАГНЕРОВА ЦРКВА

Осећај, антички, иако је реч
само о стотинак година, црква
Ота Вагнера надомак Беча, висока
на брду, окружена боровима, усамљена,
блистава. Удаљена звезда сецесије,
сада још и реновирана, очишћена
као да је пала из дубина времена
у данашњи дан. Испод је Штајнхоф,
психијатријска клиника и парк
и сећање на седам стотина деце
уморене еутаназијом током
Другог светског рата. Вртоглавица
уметности, лудила и злочина,
као да пуца нека брана,
ограда која штити од амбиса.

ИБС АН ДЕР ДОНАУ

Може ли да се пуши, питам келнера,
видевши, збуњен, пикслу на суседном столу,
да, зачуђен, потврђује, и док напољу пада киша,
и стиже наша поруџбина, цео ресторан се
наједном пали и испуњава топлином.

Нешто касније, на обали реке, иако си порасла,
не можеш да одолиш забавном паркићу, те ходаш
по једној греди, одржаваш равнотежу.

Пада сумрак, сумаглица, све је зелено и сиво,
засићено, вода, обале, небо. Кишица наставља
да пада. Италијански кампери враћају се
у своја возила и затварају врата.

Овде је као Ибар, јесте, као Ибар, само
дубљи, и нема кеса и боца, а онда наилази
крузер, велики канделабр на води, виде се
гости како обедују у главној сали, клизи
нечујан, танак, дугачак, нестваран,
иде даље и затвара овај дан.

*

у Бамберіу

Дилан је био овде пре две године,
сад смо ми ту, али њега нема. Па ипак
остајемо цело вече на тргу да бисмо
слушали ритам и блуз, крећемо
тек кад падне мрак. Међутим, сада је
требало прећи целу шуму, нисмо
ни приметили у доласку да нема
расвету, те се губимо на том острвцу
узалудно тражећи „наш“ мост.
Карте бескорисне, излаза нигде,
стварно залутали, дезоријентисани.
И ти кажеш како би требало кренути
на супротну страну, путићем
кроз потпуни мрак, али ми нервозно
одбацујемо твој предлог. После упорног
лутања Бог помаже, наједном паркинг,
тениски клуб у полумраку
пред затварањем. Два младића,
учтива, такси и стижемо до хотела
ван града. Избављени, тек сада
схватимо где смо се налазили.
Користим ову прилику да ти кажем
како си била у праву, требало је
кренути тим путићем кроз мрак,
али те нисмо послушали.

КА АХЕНУ

На путевима, осећамо се добро,
не говоримо пуно. Разумемо се,
гледамо, климнемо главама,
пред нама, још један дан вожње,
декор од јуче, борове шуме, овде се
пребрзо вози, да, овде се пребрзо
вози, повремено оркестар успори:
сужење на путу. Пресвлаче
коловоз, или нешто друго,
горе, удес, мртви, заклоњени
параваном. Па следи неколико
километара адађа, пре но што се
настави бесконачни алегро
фуриозо, на осам трака,
робе и људи.

*

у Ахену

Музеј и катедрала су затворени, раде
само до четири; дакле, нећемо видети
трон првог европског краља, ни његових
тридесет наследника. Средиште разорено,
попуњено новим зградама, чистим
и безначајним,

све је очишћено од свега.

По тргу распоређене
велике розе столице високих
наслона налик трону, инсталација
на отвореном.

Пролазе туристи, понеко застане,
седне, укочи лице, затражи
да га сликају.

Само у једној као краљ седи бескућник и спава.

НА ПАРКИНГУ

Било је то давно, али остаје
у сећању, као трн, заборављени
гелер у телу, шрапнел. На улицама
острвца-месташца, у лагуни познатог
града, предлог да уђемо у радњу
с лустерима од чувеног стакла.
*Боље да не улазимо, јер ће нас
исџрашииџи*, али ме ниси
слушала. И док разгледамо
лампе од којих је свака
скупља од целог нашег боравка
овде, и ти гледаш све то као у неком
чуду, стакалца, витраже, боје, фигуре,
долази он, кицош с танким устима:
да ли вам нешиџо џреба, не, не,
само гледамо, а кад нам ускоро
то као претњу и понови, с танким
устима, танким очима, светлуцавим
шиљатим ципелама, кренемо полако
ка излазу, с бодежом богаташâ
у срцу, срчком њиховом
под босим ногама.